

1	GEBED
----------	--------------

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze groep en les over gemeente bouw toe aan de Heer.

2	UITWISSELEN (20 minuten) [STILLE TIJDEN] 2 TESSALONICENZEN 1 - 3
----------	--

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (2 Tessalonicenzen 1 - 3). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij vertelt. Maak aantekeningen.

3	MEMORISATIE (5 minuten) [SLEUTELVERZEN IN JOHANNES] (8) JOHANNES 7:38
----------	---

Repeteer twee aan twee.

(8) Johannes 7:38. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

4	ONDERRICHT (85 minuten) [KERKELIJKE FEESTDAG] DE CHRISTELIJKE BEGRAFENIS
----------	--

Inleiding. Dit onderricht gaat over de christelijke begrafenis. We bestuderen wat de Bijbel leert over de dood, wat er na de dood gebeurt, de begrafenisceremonie en de opstanding uit de dood.

A. DE AARD VAN EEN MENS

1. On-Bijbelse opvattingen over het wezen van de mens.

Mensen in de wereld hebben verschillende meningen over de aard van de mens.

(1) De opvatting van Philo. Het wezen van de mens wordt in drie delen verdeeld.

Deze opvatting is gebaseerd op de filosofie van Philo (20 v.C. – 45 n.C., Alexandrië). Philo leerde dat de mens een triniteit is: de mens heeft een geest, een ziel en een lichaam. Deze opvatting maakt een verder onderscheid tussen de geest en de ziel van de mens, tussen “zijn geestelijke leven” en “zijn zielsleven”. De geest van de mens begrijpt (bevat) goddelijke filosofie en de ziel van de mens begrijpt (bevat) menselijke filosofie.

Dit denkbeeld werd in het westen gepopulariseerd door verschillende functies aan de menselijke geest, de menselijke ziel en het menselijke lichaam toe te schrijven.

- De volgende functies werden aan de menselijke geest toegeschreven: geestelijke kennis van een god en omgang met die god, geweten, intuïtie en creativiteit.
- De volgende functies werden aan de menselijke ziel toegeschreven: redeneren en begrijpen (het denken), besluiten en kiezen (de wil), en emoties voelen (het hart).
- De volgende functies werden aan het lichaam toegeschreven: de vijf zintuigen: zien, horen, ruiken, smaken en voelen.

Dit is een overdreven vereenvoudiging van de werkelijkheid en on-Bijbels.

(2) De opvatting van Plotinus. Het wezen van de mens wordt in twee delen verdeeld.

Deze opvatting is gebaseerd op de filosofie van de oude culturen in het oosten (Indië) en westen (Griekenland) en uiteindelijk op de Neo-Platonische filosofie van Plotinus (269 n.C., Alexandrië). Plotinus leerde dat de mens een dualiteit is: de mens heeft een lichaam en een ziel (of een geest). Deze opvatting maakt onderscheid tussen het lichaam dat alleen maar fysiek is en de ziel die alleen maar geestelijk is. De mens is in staat om zijn lichamelijke functies van zijn psychologische functies te scheiden.

Zij geloven dat de lichamelijke functies en psychologische functies elkaar niet beïnvloeden. Een mens zou één soort van leven in zijn lichaam kunnen leven en een ander soort leven in zijn ziel. Bijvoorbeeld, hij zou vleeselijk (in zonde) in zijn lichaam en tegelijk godsdienstig (heilig) in zijn ziel kunnen leven. Meestal wordt de ziel als het essentiële wezen van de mens beschouwd en het lichaam als iets dat kwaad is. De ziel (of geest) van de mens is dan een gevangene in zijn lichaam totdat hij bij zijn dood bevrijd wordt. Dan is de ziel (geest) alleen belangrijk en het lichaam (alsook de hele

fysieke schepping, de aarde) is onbelangrijk. Bijvoorbeeld, het is belangrijk om op zondag naar de kerk te gaan en je ziel te redden, maar het is niet belangrijk hoe je de rest van de week in je lichaam in deze wereld leeft. Historisch heeft dit denkbeeld een vernietigende invloed op het christendom gehad. Dit denkbeeld is on-Bijbels!

(3) De naturalistische opvatting. Het wezen van de mens is alleen maar een fysieke eenheid.

Dit denkbeeld gelooft dat een mens alleen maar bestaat uit fysieke en chemische elementen die tijdens de evolutie veranderen, maar dat de mens helemaal geen geest (of ziel) heeft.

2. De Bijbelse opvatting over het wezen van de mens: de mens is een lichamelijke en geestelijke eenheid.

(1) De mens heeft niet een ziel, maar is een levende ziel.

Gods openbaring in de Bijbel staat niet achter bovengenoemde drie opvattingen. De Bijbel leert niet dat de mens “een ziel heeft”, maar dat de mens “*een ziel (een levend wezen) is!*”! De letterlijke vertaling van Genesis 2:7 is: “De HEERE God vormde de mens, (die) stof van de aardbodem (was), en blies (ademde) de adem (of: geest) van het leven (Hebreeuws: nishmat chajim) in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen of levend ziel (Hebreeuws: nefesh; Grieks: psuché; Nederlands: ziel)”. Genesis 2:7 beschrijft hoe God de mens schiep. Hij vormde Adam (dat “mens” betekent) uit de elementen van de aarde en blies “geest” (adem) in hem. Dus Adam (met zijn lichaam en zijn geest) werd een levende ziel (wezen).

Het wezen van de mens is uniek: De mens is een ziel (wezen) met twee kanten: een zichtbare fysieke kant (het lichaam) en een onzichtbaar geestelijke kant (de geest)! De ziel (wezen) van de mens bestaat uit een lichaam en een geest! De mens is daarom een eenheid en niet een dualiteit of triniteit! Zijn lichaam hoort tot de geschapen materiële wereld, maar zijn geest komt van God en openbaart dat de mens een beeldrager van God is. De Bijbelse opvatting van het wezen van de mens bepaald hoe christenen zichzelf beschouwen: dat zij schepselen van God zijn (niet maar een product van evolutie), dat zij gezondigd hebben (tegen God) en zullen sterven, en daarom verlossing (door God) nodig hebben.

(2) De christelijke kijk op de mens.

De Bijbel beschouwt het essentiële wezen van de mens niet als een dualiteit, maar als een eenheid die bestaat uit een fysieke kant (zijn lichaam) en een geestelijke kant (zijn geest). De mens is een levende ziel, dat wil zeggen, een levend wezen met een zichtbaar lichaam en een onzichtbare geest. Zijn twee kanten (zichtbare lichaam en onzichtbare geest) kunnen onderscheiden worden, maar niet in dit leven op de aarde gescheiden worden!

In het Oude Testament heeft God de morele wet, de ceremoniële wet en de burgerlijke wet ingesteld die het geestelijke, morele, sociale en fysieke leven van de oudtestamentische gelovigen bepaalden. Deze wetten leerden mensen dat niet alleen hun geestelijke leven, maar ook elk ander aspect van het menselijke leven voor God belangrijk is!

De christen beschouwt zich als een eenheid: hij is een levend wezen (ziel), met een zichtbaar lichaam en een onzichtbare geest. Daarom is de christen begaan met zowel zijn lichaam als zijn geest. Het is belangrijk hoe hij elke dag zijn leven in deze wereld leeft met een onscheidbaar lichaam en geest. God wil dat alle christenen een heilig en goddelijk leven in deze wereld leiden, niet alleen met hun geest, maar ook met hun lichaam (Romeinen 6:12-13,19; 2 Petrus 3:10-14).

De christen beschouwt zijn lichaam niet als iets dat kwaad is. Het fysieke lichaam van de christen is een tempel van de Heilige Geest (1 Korintiërs 3:16-17; 6:19-20). De christen mag in zijn denken en in zijn dagelijks leven geen scheiding maken tussen zijn lichaam en zijn geest. Zolang hij op deze aarde leeft blijven zijn lichaam en zijn geest onscheidbaar! En God roept een christen op om Hem te verheerlijken met zijn lichaam en zijn geest.

(3) De christelijke kijk op de zondeval.

De zondeval van Adam en Eva had effect op het hele wezen (ziel) van de mens. Zijn hele wezen (ziel) met lichaam en geest viel in de zonde, miste Gods doel en bedoeling. De zondeval raakte elk aspect van zijn geestelijke relatie tot God, zijn sociale relatie tot zijn medemens, zijn psychologische (intellectuele, wils en emotionele) relatie tot zichzelf, en zijn fysieke relatie tot de geschapen wereld (Genesis hfst. 3). Daarom beschouwt de Bijbel een mens zonder een geestelijk leven als “dood” (Efeziërs 2:1). De hele mens viel in de zonde. De hele mens werd door de zonde en de dood aangetast. God kent de hele mens en zal de hele mens oordelen (Hebreeën 4:12-13).

(4) De christelijke kijk op de lichamelijke dood.

De christen beschouwt de geschapen wereld niet als iets dat kwaad is. De rest van de geschapen wereld heeft geen “geest” zoals de mens heeft. Genesis 1:27 en 2:17 impliceren niet dat er geen fysieke dood was vóór de zondeval en de fysieke dood van de mens.

Vóór de zondeval van de mens waren alle planten, bomen en bloemen sterfelijk geschapen, omdat zaden, vruchten en planten sterven als zij gegeten worden (Genesis 1:29-30; 2:16). Voor de zondeval waren er al dorens en distels, omdat God Zijn hele schepping aan het einde van de zesde scheppingsdag had *voltooid* (Genesis 2:1). Niettemin moest de mens vóór de zondeval de tuin van Eden bewerken en onderhouden, bijvoorbeeld door dorens en distels te wieden (Genesis 2:15). Maar ná de zondeval werd de aarde *vervloekt* en moest de mens al de dagen van zijn leven *zwoegen* om de dorens en distels onder beheer te houden (Genesis 3:17-18).

Vóór de zondeval bestonden er al slangen (Genesis 1:24; 3:1). Maar ná de zondeval werd de slang boven alle andere dieren *vervloekt* en werd hij *de vijand* van de mens (Genesis 3:14-15). Vóór de zondeval werden alle andere levende schepselen als wilde dieren, vee en kruipende dieren ook sterfelijk geschapen.

Vóór de zondeval zou de vrouw al moeite met zwangerschap hebben. Maar ná de zondeval werd deze moeite met zwangerschap zeer groot (Genesis 3:16).

Vóór de zondeval was alleen de mens onsterfelijk geschapen, omdat alleen de mens in het beeld van God geschapen werd. Maar ná de zondeval werd de mens sterfelijk (vergankelijk) en keerde zijn geschapen lichaam terug tot de elementen van de aarde (Genesis 3:19). Ná de zondeval was de hele geschapen aarde onderworpen aan de slavernij van verderf en vergankelijkheid (Romeinen 8:19-22). Bij de wederkomst van Christus zullen alle fysieke lichamen van mensen uit de dood opstaan en onsterfelijkheid bezitten (Johannes 5:28-29; 1 Korintiërs 15:42-44) en het hele fysieke universum zal hersteld worden tot een volledig rechtvaardig universum (Handelingen 3:21; 2 Petrus 3:10-14)!

(5) De christelijke kijk op verlossing.

“Wie zielen vangt, is wijs” (Spreuken 11:30). De ziel van een mens is niet alleen zijn geest, maar zijn geest en lichaam! De ziel (geest en lichaam) viel in zonde. Dus moet de hele mens: geest en lichaam verlost worden!

Jezus Christus kwam om de hele mens te verlossen. Hij kwam om het onzichtbare deel (zijn geest) te verlossen en het zichtbare deel (zijn lichaam) te verlossen. Hij vergeeft zonden, maar geneest ook ziekten, bevrijdt mensen van demonen en bevrijdt gevangenen (Markus 2:10-11,17; Lukas 4:18-19). Hij verschaft recht aan de wees en de weduwe, heeft de vreemdeling lief door hem brood en kleding te geven (Deuteronomium 10:18; 1 Johannes 3:17). Jezus Christus heiligt de hele christen (1 Tessalonicenzen 5:23). In de toekomst zal Jezus Christus de hele christen verheerlijken: zijn geest (1 Johannes 3:1-3) en zijn lichaam (Filippenzen 3:21).

Daarom is zielen vangen (winnen) een zaak van de hele mens, geest en lichaam. De christelijke bediening is holistisch. Christenen houden zich bezig met de hele mens en met elk aspect van zijn leven (zie Lukas 2:52).

3. De woorden “ziel” en “geest” in de Bijbel.

(1) De woorden kunnen dezelfde betekenis hebben.

De woorden “ziel” (Grieks: psuché) komt 100 keer voor in het Nieuwe Testament. Het woord “geest” (Grieks: pneuma) komt 370 keer voor in het Nieuwe Testament. Het is onmogelijk een scherp onderscheid tussen deze twee woorden te maken, ondanks het feit dat vele christenen dat wel doen.

Het verschillende gebruik van deze twee woorden is ingewikkeld. Bijvoorbeeld:

- Het Griekse woord voor “adem” kan “psuché” (ziel) (Handelingen 20:10) of “pneuma” (geest) (2 Tessalonicenzen 2:8) zijn.
- Het Griekse woord voor “leven” met de nadruk op het fysieke leven kan psuché (ziel) (Matteüs 2:20) of (pneuma geest) (Lukas 8:55) zijn.
- De psuché (ziel) van de mens kan bedroeft zijn (Markus 14:34) en zijn pneuma (geest) kan geprikkeld worden (Handelingen 17:16).
- De psuché (ziel) van een mens maakt de Heere groot (Lukas 1:46) en zijn pneuma (geest) verheugt zich in God (Lukas 1:47).
- Het niet lichamelijke deel van de mens wordt psuché (ziel) (Openbaring 6:9) of pneuma (geest) (Hebreeën 12:23) genoemd.
- De psuché (ziel) van de mens kan naar zijn hele persoon verwijzen (Markus 10:45; 1 Timoteüs 2:6), maar de houding van zijn persoonlijkheid kan pneuma (geest) genoemd worden – een geest van zachtmoedigheid (1 Korintiërs 4:21).

(2) De woorden kunnen verschillende betekenis hebben.

Over het algemeen benadrukt het woord “ziel” (psuché) de emotionele functie van de mens en de “geest” (pneuma) de mentale functie van de mens. De “ziel” wordt bedroeft (Matteüs 26:38) en heeft lief (Markus 12:30), terwijl de “geest” waarneemt (Markus 2:8), plannen maakt (Handelingen 19:21), kennis heeft (1 Korintiërs 2:11) en bidt (1 Korintiërs 14:14).

Dikwijls heeft de “ziel” een bredere strekking en duidt op het geheel van het leven dat boven de fysieke wereld uitsteekt, terwijl de “geest” meer beperkt is en duidt op de relatie met God, het zelfbewustzijn of persoonlijkheid van de mens die bidt, aanbidt en getuigt.

4. Uitleg over de woorden: “geest”, “ziel” en “lichaam” in 1 Tessalonicenzen 5:23.

(1) De letterlijke Griekse tekst en de letterlijke vertaling.

Αυτος ο Θεος της ειρηνης αγιασαι υμας ολοτελεις,
Zelf / de God van vrede / heiligt / jullie / geheel en al (tot het einde toe); /

και ολοκληρον υμων το πνευμα

En / *in elk deel* (volledig, gaaf, onbeschadigd)(zijn/bewaard worden) / jullie geest (jullie zelf vooral in jullie relatie tot God); /

και η ψυχη και το σωμα αμεμπτως εν τη παρουσια του κυριου ημων Ιησου Χριστου τηρηθεινη
En / de ziel en het lichaam (jullie hele persoonlijkheid, vooral in relatie tot deze wereld) / *onberispelijk* / bij de komst / van onze Heere Jezus Christus / bewaard worden (vooral van de verdoemenis).

(2) De uitleg en vertaling van de tekst.

De verdeling van het wezen van de mens in drie onderdelen wordt door deze tekst niet geleerd. De woorden: geest, ziel en lichaam duiden niet op drie onderdelen van het menselijke wezen. Het persoonlijke voornaamwoord “jullie” hoort bij de eerste zin. Het woord “geest” (jullie onzichtbare wezen in relatie tot God) hoort bij de tweede zin. En de woorden “ziel en lichaam” (jullie onzichtbare en zichtbare wezen in relatie tot deze wereld) horen bij de derde zin. De woorden: jullie, jullie geest, en de ziel en lichaam zijn parallelle uitdrukkingen voor hetzelfde werkelijkheid (Zie het parallelisme in Lukas 1:46-47).

De positie aan het begin van de zin van de woorden: “in elk deel” en “onberispelijk” benadrukt het geheel. Het eerste bijvoeglijke naamwoord betekent geheel en al, door en door, tot het einde toe. Het tweede bijvoeglijke naamwoord betekent “in elk deel” (volledig, gaaf, onbeschadigd). Het derde bijwoord betekent: “onberispelijk”.

Dus hoort de Griekse tekst als volgt vertaald te worden:

“Moge de God van vrede Zelf jullie geheel en al heiligen;

en moge jullie geest in elk deel (bewaard blijven, of gaaf zijn);

en mogen de ziel en het lichaam onberispelijk bewaard blijven (van de verdoemenis) tot de wederkomst van de Heere Jezus Christus”.

5. Uitleg over de woorden: “ziel”, “geest” en “gewrichten” en “merg” in Hebrëen 4:12.

(1) De letterlijke Griekse tekst en de letterlijke vertaling.

Ζων γαρ ο λογος του θεου και ενεργης και τομωτερος υπερ πασαν μαχαιραν διστομον

Want levend (is) / het woord van God / en / effectief (actief, krachtig) / en / scherper (snijdend) / dan enig tweesnijdend zwaard

και δικνουμενος αχρι μερισμου ψυχης και πνευματος, αρμων τε και μυελων,

En / doordringend / tot / de scheiding / van ziel en geest, / van gewrichten en merg, /

και κριτικος ενθυμησεων και εννοιων καρδιας.

en / snel onderscheidend of oordelend / de overleggingen (ideeën) / en / gedachten (bedoelingen, inzichten) / van het hart.

(2) De uitleg en de vertaling van de tekst.

De verdeling van het menselijke wezen in drie onderdelen wordt hier niet geleerd. Het is hachelijk om uit deze tekst conclusies te trekken over de psychologische opvatting van de schrijver.

De opeenstapeling van vier uitdrukkingen: “ziel en geest, gewrichten en merg” moeten we verstaan als een uitdrukking voor de hele mentale of geestelijke natuur van de mens in alle opzichten. Gods Woord onderzoekt de diepste schuilhoeken van de menselijke geest en brengt zelfs onbewuste motieven aan het licht. Dat zal God zeker op de laatste oordeelsdag doen (Hebrëen 4:13; 1 Korintiërs 4:5).

Dus hoort deze Griekse tekst als volgt vertaald te worden:

“Want het Woord van God is levend en krachtig; scherper dan enig tweesnijdend zwaard. Het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en bedoelingen/gedachten van het hart.”

6. Uitleg over de woorden: “hart”, “ziel”, “verstand” en “kracht” in Markus 12:30.

De woorden “hart” en “ziel” en “verstand” hebben verschillende betekenissen in het Grieks. Meestal duidt het hart (Grieks: kardia) op het centrum van het menselijke bestaan, de bron van al zijn gedachten, woorden en daden (Spreuken 4:23); Meestal duidt de ziel (Grieks psuché) op de zetel van menselijke emoties. En meestal duidt het verstand (Grieks: dianoia) op het centrum van zijn denken, temperament en houdingen. De kracht (Grieks: ischus) is de kracht en energie van al zijn handelingen.

Ook in deze tekst mogen we niet te ver gaan met analyseren. Samen betekenen deze vier woorden dat de christen God moet liefhebben met al de vermogens die God hem geschonken heeft.

7. De woorden “ziel” en “geest” met betrekking tot het leven en de dood.

In de Bijbel is er geen duidelijk onderscheid meer tussen de woorden “ziel” en “geest”. Beide woorden worden gebruikt om het principe van het leven in de mens, zijn immateriële wezen, zijn onzichtbare wezen of zijn geestelijke wezen te beschrijven.

(1) Het levensprincipe vóór de dood

kan vertegenwoordigd worden door het woord “ziel” of “geest”.

De Bijbel gebruikt beide woorden om het principe van leven in de mens vóór zijn dood aan te duiden. Vóór zijn lichamelijke dood wordt het principe van leven van de mens in zijn sterfelijk lichaam vertegenwoordigd door het woord “ziel” (Hebreeuws: nefesh, Grieks: psuché, ook vertaald met “leven”) of door het woord “geest” (Hebreeuws: ruach, Grieks: pneuma).

Het woord “ziel” wordt gebruikt in: Genesis 2:7; Psalm 31:9; 63:1; Matteüs 6:25-27; 16:25-26; Openbaring 18:13.

En het woord “geest” wordt gebruikt in: Job 34:14-15; Psalm 31:5; Ezechiël 36:26; Lukas 8:55; Lukas 23:46; Romeinen 8:10; 1 Korintiërs 7:34; 2 Korintiërs 7:1; Jakobus 2:26.

(2) Het levensprincipe ná de dood

kan vertegenwoordigd worden door het woord “ziel” of “geest”.

De Bijbel gebruikt beide woorden om het principe van leven in de mens ná zijn dood aan te duiden. Ná zijn lichamelijke dood wordt het principe van leven van de mens zonder zijn sterfelijke lichaam (dat wil zeggen zijn wezen zonder een lichaam) vertegenwoordigd door het woord “ziel” (Grieks: psuché) of het woord “geest” (Hebreeuws: ruach, Grieks: pneuma).

Het woord “ziel” wordt gebruikt in: Openbaring 6:9; 20:4.

En het woord “geest” wordt gebruikt in: Prediker 12:7; Jesaja 26:14; Hebréeën 12:23.

B. DE AARD VAN DE LICAMELIJKE DOOD

Mensen hebben verschillende meningen over de aard van de lichamelijke dood.

1. God heeft de mens onsterfelijk geschapen.

Lees Genesis 1:27; Prediker 3:11; Genesis 2:15-17.

Ontdek en bespreek. Wat was de aard van de mens ná de schepping en vóór de zondeval?

Aantekeningen. De eerste mensen, Adam en Eva, waren *niet sterfelijk geschapen*. Zij werden geschapen naar het beeld van God en deze volmaakte toestand sluit ontbinding en sterfelijkheid uit. Bij de schepping heeft God “de eeuw (NIV: de eeuwigheid) in hun hart gelegd”. Zowel hun lichaam als hun geest ware onsterfelijk geschapen.

Maar Genesis 1:26-27 impliceert niet dat alle dingen op de aarde onsterfelijk geschapen waren. Het leert alleen dat de lichamelijke dood van de mens niet een deel van de oorspronkelijke schepping was.

2. De lichamelijke dood is Gods straf voor de zonde.

Lees Genesis 2:15-17; 3:17-19; Johannes 5:28-29; Matteüs 10:28; 25:46; Openbaring 21:8.

Ontdek en bespreek. Wat was de aard van de mens ná de zondeval?

Aantekeningen. De geestelijke dood, de lichamelijke dood en de eeuwige dood van mensen kwam Gods schepping binnen als een straf voor de zonde. Het was de mens die zondigde en daarom is het ook alleen de mens die sterft als een straf voor zijn zonde!

Ná de zondeval werd het lichaam van de mens sterfelijk (vergankelijk). Wanneer hij sterft, ontbindt zijn lichaam weer in de elementen (stof) van de aarde. Maar hoewel het lichaam van de mens sterft, kan zijn geest (ziel) niet sterven en ook niet gedood worden.

Na de wederkomst van Christus en de opstanding van het lichaam uit de dood, zal God alle lichamen en alle geesten (zielen) van de gelovigen veranderen (transformeren) (Filippenzen 3:21; 1 Johannes 3:1-3), maar de lichamen en geesten (zielen) van ongelovige en slechte mensen in de hel te gronde richten (Grieks apollumi). Het woord “te gronde richten” (Matteüs 10:28) of “voor eeuwig verloren laten gaan” (Johannes 3:16) kan niet “vernietigen” (in de zin van uitroeien¹) betekenen, omdat het als “eeuwige straf” beschreven wordt (Matteüs 25:46).

3. Alleen de lichamelijke dood van de mens is onnatuurlijk.

Lees Psalm 90:7-11; Romeinen 1:32; 5:16; Galaten 3:13.

Ontdek en bespreek. Hoe wordt de lichamelijke dood van een mens beschouwd?

Aantekeningen. Sommige mensen beschouwen de lichamelijke dood van een mens als *natuurlijk*. Zij geloven meestal niet in God of in de werkelijkheid van de zonde (“zonde” is het doel van God voor het leven missen) en ook niet in de eeuwigheid van de menselijke ziel. Daarom is de lichamelijke dood voor hen een onverklaarbare leegte of gewoon het einde van het bestaan. Zij kijken soms niet naar de dood met angst.

Andere mensen beschouwen de dood van een mens als *onnatuurlijk*. Zij geloven meestal in God en dat God de mens geschapen heeft. Maar zij denken verschillend over het wezen van de mens bij de schepping en dus ook verschillend over de aard van de dood.

¹ Engels: annihilation

Sommige mensen geloven dat de mens sterfelijk geschapen is. Zij zeggen, omdat de mens gezondigd heeft, slaagde hij er niet in om tot de hoogte van onsterfelijkheid te stijgen. De lichamelijke dood is gewoon de voortzetting van de oorspronkelijke sterfelijke toestand van de mens.

Andere mensen (christenen) geloven dat de mens onsterfelijk geschapen is. Zij zeggen dat omdat de mens gezondigd heeft, slaagde hij er niet in om zijn onsterfelijkheid te behouden. De lichamelijke dood is de straf voor zijn ongehoorzaamheid (Genesis 2:15-17). In de Bijbel wordt de lichamelijke dood van de mens niet voorgesteld als natuurlijk, maar als een uitdrukking van Gods toorn (Psalm 90:7-11), als een oordeel van God (Romeinen 1:32), als een verdoemenis (Romeinen 5:16) en als een vloek (Galaten 3:13).

Genesis 2:17 spreekt alleen over de lichamelijke dood van de mens en niet over de fysieke dood van al het andere leven. Genesis 1:29-30 spreekt over planten die gegeten worden en impliceert dus dat de andere levende dingen op de aarde niet onsterfelijk geschapen werden. Dus, terwijl de dood van een mens in Gods schepping onnatuurlijk geworden is, was de dood van andere levende dingen (als planten en bomen, vogels en vissen, dieren en kruipende dieren) in Gods schepping nooit onnatuurlijk!

4. De lichamelijke dood van de mens wordt doelbewust uitgesteld.

Lees Genesis 2:17; Handelingen 14:15-17; Romeinen 3:25-26; 2 Timoteüs 1:10; 2 Petrus 3:7-9.

Ontdek en bespreek. Waarom heeft God na de zondeval niet meteen de lichamelijke dood van de mens uitgevoerd?

Aantekeningen. Als God alleen maar rechtvaardig was, maar niet liefde, zou Hij na de zondeval meteen de lichamelijke dood van de mens hebben uitgevoerd.

Maar omdat God zowel rechtvaardig als genadig (liefde) is, toont Hij Zijn geduld met Zijn schepselen. Door Zijn algemene genade aan Zijn schepselen, houdt Hij de werking van de zonde en de dood onder bedwang.

En door Zijn bijzondere genade (liefde) in Jezus Christus brengt God het leven en de onvergankelijkheid aan het licht (Johannes 10:28; 2 Timoteüs 1:10) en vernietigt Hij uiteindelijk de dood (1 Korintiërs 15:50-56)! Hij wil niet dat mensen verloren gaan, maar liever dat zij tot bekering komen (Ezechiël 33:11; 1 Timoteüs 2:4; 2 Petrus 3:9).

Alle mensen die met geloof op het evangelie reageren:

- hebben deel aan Zijn overwinning over de geestelijke dood
- zullen deel hebben aan Zijn overwinning over de lichamelijke dood
- en over de eeuwige dood van het lichaam en de geest (ziel) in de hel!

5. De lichamelijke dood van de mens is een terugkeer naar het stof.

Lees Genesis 2:7; 3:19.

Aantekeningen. Het lichaam van de mens werd geschapen uit het “stof” (de elementen) van de aarde. Wanneer een mens sterft, wordt zijn lichaam van zijn geest gescheiden en keert het terug naar de aarde waar het vandaan kwam door een begrafenis of een crematie. “Want u (de mens) bent stof en u zult tot stof terugkeren.”

6. De lichamelijke dood van de mens is een volledige scheiding van de gebeurtenissen op de aarde.

Lees Psalm 49:10,17; Prediker 9:1-12; Jesaja 63:16; Lukas 16:27-31; 1 Timoteüs 6:7.

Aantekeningen. Een mens in de toestand (staat) van de dood heeft nooit meer deel aan wat er onder de zon op deze aarde gebeurt. Hij kan geen kennis meer verzamelen of plannen maken of werken op deze aarde. Hij heeft geen invloed meer op deze aarde! Hij heeft geen weet van zijn familieleden op de aarde en hij kan ook geen contact met hen maken.²

De lichamelijke dood van de mens is een scheiding van zijn lichaam en zijn geest (ziel), een scheiding van zijn geliefde familie en vrienden op de aarde, een scheiding van al zijn verworvenheden, prestaties en bezittingen op deze aarde en een scheiding van alle gebeurtenissen op deze aarde. Terwijl zijn lichaam in het stof in het graf vergaat, zal zijn geest (ziel) nooit meer deel hebben in wat er op deze aarde gebeurt.

C. DE LICAMELIJKE DOOD VAN CHRISTENEN

Ontdek en bespreek. Als Christus in de plaats van christenen geleden heeft en gestorven is, waarom moeten christenen dan nog steeds lijden en sterven?

1. De lichamelijke dood van christenen is niet langer een straf.

Lees Psalm 116:15; Romeinen 6:23; 1 Korintiërs 15:56; Romeinen 3:23-26; 5:6-10; Hebreeën 9:24-26.

Aantekeningen. Voor niet-christenen blijft de lichamelijke dood een straf voor hun zonden (Romeinen 6:23).

Voor christenen is de lichamelijke dood niet langer een straf voor hun zonden, omdat het zoenoffer van Christus aan het kruis Gods rechtvaardige toorn tegen de zonde volledig heeft bevredigd. De dood van Jezus Christus aan het kruis demonstreerde Gods rechtvaardige straf voor de zonden (Jesaja 53:5-6; 1 Petrus 2:24; 3:18). Gelovigen in Jezus

² Spiritisten en mediums die beweren dat zij wel met de gestorve geesten van mensen contact kunnen maken, maken contact met boze geesten (demonen) die in staat zijn om mensen na te bootsen (1 Samuël 28; 2 Korintiërs 11:14) en altijd leugens vertellen (Johannes 8:44)!

Christus worden beslist gerechtvaardigd, dat wil zeggen, al hun zonden zijn vergeven en hun lichamelijke dood kan niet langer beschouwd worden als een straf voor hun zonden. “Kostbaar is in de ogen van de HEERE de dood van Zijn gunstelingen” (Psalm 116:15).

2. De lichamelijke dood van christenen is Gods wijze om hen te heiligen.

Lees Psalm 49:5-10,15-17; 89:47-48; Spreuken 14:12,27; 21:25; Romeinen 1:28-32; 1 Johannes 2:15-17; Romeinen 8:17; 2 Korintiërs 4:7-11; Hebreeën 4:15; 5:7-10; 1 Petrus 4:12-14.

Aantekeningen. Het lijden (door moeilijkheden, ziekten, tegenslagen, verdrukkingen, vervolgingen) en de lichamelijke dood die christenen nog doormaken zijn Gods middelen om de christen te heiligen.

Hoewel Jezus Christus nooit gezondigd heeft, werd Hij met allerlei menselijke verzoeking en verleidingen geconfronteerd. Voor Jezus Christus waren al deze beproevingen en lijden Gods middelen om Zijn zwakke menselijke natuur volmaakt te maken (Hebreeën 5:8-9).

Eveneens, hoewel christenen wel zondigen, dienen hun velerlei beproevingen om hun hoogmoed neer te buigen, hun vleselijkheid te doden, hun wereldgezindheid te stuiten en een geestelijke gezindheid in hen te kweken. De Bijbel leert duidelijk dat het doel van al hun lijden op deze aarde is dat het nieuwe en heilige leven van Jezus Christus nu al geopenbaard mag worden in hun sterfelijke lichamen (2 Korintiërs 4:7; 1 Petrus 4:14) en later voor eeuwig in de hemel (Matteüs 5:11-12).

3. De lichamelijke dood van christenen is de voltooiing van hun heiliging en het begin van hun volmaakte leven.

Lees 1 Korintiërs 15:50; Hebreeën 12:23; Openbaring 21:27.

Aantekeningen. De lichamelijke dood is eigenlijk het toppunt en eindpunt van al het lijden van christenen op deze aarde.

1 Korintiërs 15:50 zegt, “Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven, en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet.” De lichamen van christenen zijn nu nog onderhevig aan de zondige natuur, aan zwakheid en aan de lichamelijke dood. Deze lichamen kunnen het Koninkrijk van God in haar finale volmaakte staat niet beërven. Met andere woorden: christenen kunnen met hun sterfelijke lichamen nog niet in de hemel komen of later op de nieuwe aarde wonen.

Daarom moeten de tegenwoordige lichamen van christenen eerst sterven en veranderd worden. Evenals Christus de heerlijkheid inging via de weg van het lijden op deze aarde en de lichamelijke dood, zo zullen ook christenen alleen via het lijden op deze aarde en hun lichamelijke dood de eeuwige staat ingaan. Hun lichamelijke dood op deze aarde voltooit de heiliging van hun geest (of ziel) zodat zij “geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid gekomen zijn” worden (1 Johannes 3:1-3; Hebreeën 12:23). De lichamelijke dood is niet het einde voor christenen, maar het begin van hun volmaakte leven, eerst in de hemel bij Christus en later op de nieuwe aarde ook samen met Christus! Wanneer een christen sterft zal hij Christus meteen zien en meteen bij Christus zijn (Filippenzen 1:20-24; zie Handelingen 7:54-60).

4. De angst voor de lichamelijke dood is vervangen door de hoop op de lichamelijke opstanding.

Lees Lukas 22:40-44; Handelingen 2:24; Hebreeën 2:14-15.

Aantekeningen. De aardse beproevingen, lijden en lichamelijke dood van christenen worden hun poort naar de hemel!

Door Zijn dood en opstanding uit de dood werd Christus bevrijd van Zijn angst voor de dood (Lukas 22:44; Handelingen 2:24).

En Christus bevrijdde ook christenen van hun slavernij aan de angst voor de dood (Hebreeën 1:14-15). De angst voor de dood werd vervangen door hun hoop op de opstanding uit de dood. Een onderdeel van de heiliging van de christen is dat hij deze hoop blijft koesteren!

D. DE TOESTAND VAN DE MENS NA ZIJN LICHAAMELIJKE DOOD

Ontdek en bespreek. Wat gebeurt er met het lichaam en de geest (ziel) van een mens als hij sterft? Waar gaat zijn lichaam heen en waar gaat zijn geest (ziel) heen? Gaan de geesten of zielen van alle mensen na hun dood naar dezelfde plaats?

1. De toestand van de mens zonder zijn tegenwoordige lichaam is eeuwig.

Lees Prediker 3:11.

Aantekeningen. De Bijbel leert dat de geest (ziel) van een mens eeuwig is. Zijn tegenwoordige lichaam op deze aarde is nog tijdelijk (stof), maar zal bij de wederkomst van Christus voor eeuwig uit de dood opstaan.

2. De toestand van een onrechtvaardig mens ná zijn lichamelijke dood.

Lees Matteüs 25:46; Markus 9:42-48; Lukas 16:22-23; 2 Petrus 2:4-10; 2 Tessalonicenzen 1:6-10.

Aantekeningen. Als een onrechtvaardig mens sterft, dat wil zeggen, als hij de gerechtigheid van Jezus Christus niet heeft aangenomen, dan wordt zijn geest (ziel) van zijn lichaam gescheiden en meteen in de hel geworpen. Lukas 16:22-23 leert dat de onrechtvaardige mens meteen naar de hel gaat waar hij in pijn verkeert. De apostel Petrus leert dat zij tot de dag van het oordeel bewaard worden om gestraft te worden. Jezus en de apostel Paulus leren dat de onrechtvaardige mensen het eeuwige verderf zullen ondergaan, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht.

3. De toestand van een rechtvaardig mens ná zijn lichamelijke dood.

Lees Lukas 23:43; 2 Korintiërs 5:8; Filippenzen 1:21-23; Hebreeën 12:22-24; Romeinen 8:35-39.

Aantekeningen. Als een rechtvaardige mens sterft, dat wil zeggen, als hij de gerechtigheid van Jezus Christus heeft aangenomen, dan wordt zijn geest (ziel) van zijn lichaam gescheiden en meteen in de tegenwoordigheid van Jezus Christus gebracht. Lukas 16:22 leert dat de bedelaar, die rechtvaardig in Gods ogen moest geweest zijn, meteen door de engelen in de schoot van Abraham werd gedragen. Lukas 23:43 leert dat de bekeerde rover meteen samen met Jezus Christus naar het paradijs (dat wil zeggen, bij God in de hemel) ging. 2 Korintiërs 5:8 leert dat wanneer een christen “uit het lichaam uitwoont, hij bij de Heere inwoont” (HSV vertaling). Filippenzen 1:21-23 leert dat Paulus verlangt om van de aarde “heen te gaan en bij Christus te zijn”. En Hebreeën 12:22-24 beschrijft het bestaan in het Hemelse Jeruzalem als “het naderen tot tienduizendtallen van engelen”, “tot een feestelijke vergadering en de gemeente (Grieks: ekklesia) van de eerstgeborenen (mensen die wedergeboren zijn), die in de hemelen opgeschreven zijn”, “tot God, de Rechter over allen”, “tot Jezus Christus, de Middelaar van het nieuwe verbond” en “tot de geesten (zielen) van de (gestorven) rechtvaardigen, die tot volmaaktheid gekomen zijn.” Ten slotte, leert Romeinen 8:35-39 dat de lichamelijke dood een christen nooit kan scheiden van God of van Gods liefde voor hem!

4. De toestand van de geesten van christenen in de hemel.

Ontdek en bespreek. Wat ervaren en doen de geesten (zielen) van gestorven christenen in de hemel?

Aantekeningen. In de tussentoestand van christenen tussen dood en opstanding, liggen de lichamen van gestorven christenen in hun graf, terwijl hun geesten (zielen) bij God in de hemel zijn. Hun geesten (zielen) zijn heel *bewust en actief* in de hemel.

(1) Christenen zullen de heerlijkheid van Christus zien.

Lees Johannes 14:1-4; 17:24.

Aantekeningen. Wanneer christenen sterven zullen hun geesten (zielen) in de tegenwoordigheid van Christus zijn en Zijn heerlijkheid aanschouwen, dat wil zeggen, Zijn liefde, barmhartigheid, heiligheid, gerechtigheid, vriendelijkheid, wijsheid, enz. ervaren.

(2) Christenen zullen rusten.

Lees Hebreeën 4:9-11; Openbaring 7:16-17; 14:13; 21:4.

Aantekeningen. Hun geesten (zielen) zullen rusten van de inspanningen, wedijver, zwoegen, problemen, zorgen, ziekten, pijn, angst, zonden en verdriet die zij nu nog op de aarde ervaren. Zij zullen nooit meer lijden.

(3) Christenen zullen kennen.

Lees 1 Korintiërs 13:9-12.

Aantekeningen. Hun onvolmaaktheden zullen verdwijnen en zij zullen volkomen (volmaakt) kennen wat zij moeten kennen.

(4) Christenen zullen met vreugde vervuld zijn.

Lees Psalm 16:11.

Aantekeningen. Zij zullen overvloedig met blijdschap en lieflijkheden in Gods tegenwoordigheid vervuld zijn.

(5) Christenen zullen zingen.

Lees Openbaring 4:9-11; 5:11-14.

Aantekeningen. Zij zullen nieuwe liederen zingen en God prijzen en aanbidden.

(6) Christenen zullen dienen.

Lees Openbaring 7:9-15.

Aantekeningen. Zij zullen God dag en nacht dienen. Als de engelen, die ook geen materiële lichamen hebben, zullen zij God in allerlei zinvol werk dienen.

(7) Christenen zullen heersen.

Lees Psalm 2:8-9; Openbaring 2:26-27; 3:21.

Aantekeningen. Omdat zij bij Christus in de hemel zijn, zullen christenen een deel hebben aan de troon van Christus en Zijn triomfantelijke overwinning over de zonde en de dood en over alle menselijke vijanden en de satan. De vernietiging van allen die Christus tegenstaan en alle tegenstand wordt in figuurlijke taal uitgebeeld. Christenen delen al in de overwinning van Christus in de hemel nog voor Zijn wederkomst!

Bij de wederkomst van Christus zullen de christenen samen met Christus komen om de levenden en de doden te oordelen (1 Tessalonicenzen 4:14; Matteüs 25:31-32). Daarom zullen christenen ook een aandeel hebben in de verworvenheden van de uiteindelijke overwinning van Christus over al de onrechtvaardige mensen op de aarde

(Matteüs 13:41; Openbaring 19:15-16) en zij zullen Zijn eeuwige heerlijkheid met Hem delen! De vijanden van Christus en christenen zullen voor eeuwig overwonnen zijn en nooit meer kunnen opstaan!

Na de wederkomst en op de nieuwe aarde zullen “de twaalf apostelen op tronen zitten en de twaalf stammen van Israël oordelen” (Matteüs 19:28; Lukas 22:28-30). Deze twee Bijbelgedeelten verwijzen naar het Koninkrijk van God in haar uiteindelijke volmaakte fase. “Oordelen” moet dan verstaan worden in de zin van glansrijk (schitterend) regeren over (Daniël 12:3; Matteüs 13:43). De twaalf stammen van Israël is hier een uitdrukking voor “het herstelde, nieuwe Israël” en kan een verwijzing zijn naar alle uitverkorenen uit de twaalf Joodse stammen vanaf het begin tot het einde van de wereldgeschiedenis (Romeinen 11:26), of het kan een verwijzing zijn naar alle uitverkorenen uit de joden en de heidenen vanaf het begin tot aan het einde van de wereldgeschiedenis (Galaten 6:16). In beide gevallen moet het een verwijzing zijn naar de wedergeborene gelovigen, omdat na de vernieuwing van alle dingen niets wat onrein is in het Koninkrijk van God in haar uiteindelijke volmaakte fase zal binnenkomen (Openbaring 21:27).

De Bijbel geeft ons niet meer bijzondere informatie over de ervaringen en activiteiten van christenen in de hemel!

E. DE TOESTAND VAN DE MENS NA DE OPSTANDING

Ontdek en bespreek. Wat gebeurt er met christenen ná de opstanding van hun lichamen uit de doden?

1. De toestand van een onrechtvaardig mens ná zijn lichamelijke dood.

Lees Matteüs 10:28; Openbaring 21:8.

Aantekeningen. Bij de opstanding uit de doden zullen de lichamen van de onrechtvaardige doden met hun geesten (zielen) verenigd worden. Zij zullen door de engelen voor de oordeelstroom van Christus in de lucht gedreven worden (Matteüs 24:40b, 41b) en hun verdoemenis zal in het openbaar aangekondigd worden (Matteüs 25:41-46). Daarna zullen zij met lichaam en geest (ziel) in de hel geworpen worden (Matteüs 10:28; Openbaring 21:8).

2. De toestand van een rechtvaardig mens ná zijn lichamelijke dood.

Lees Filippenzen 3:20-21; Romeinen 4:17.

Aantekeningen. Tot aan de wederkomst van Jezus Christus blijft het stof van de gestorven lichamen van christenen in hun graf of verstrooid over de aarde liggen. Maar bij de wederkomst van Christus zal het stof van hun lichamen uit de dood opstaan en veranderd worden zodat hun lichamen zullen zijn als het verheerlijkte opgestane lichaam van Jezus Christus! Jezus Christus, Die al het zichtbare geschapen heeft uit wat voorheen niet waarneembaar of meetbaar was (Johannes 1:3; Hebrëeën 11:3), is in staat om het stoffelijke overschot van een gestorven mens op te doen staan uit de dood en te transformeren zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkte opgestane lichaam. Ook hun opgestane lichamen zullen verenigd worden met hun geesten (zielen) die bij de wederkomst met Christus uit de hemel zullen meekomen (1 Tessalonicenzen 4:14,16). Ook hun rechtvaardiging en eervolle vermelding zal in het openbaar bij het laatste oordeel in de lucht aangekondigd worden (1 Tessalonicenzen 4:17a; Matteüs 25:31-40). En na het laatste oordeel en de vernieuwing van de aarde, zullen zij samen met Christus neerdalen uit de lucht op de nieuwe aarde en voor eeuwig met Christus op de nieuwe aarde wonen (1 Tessalonicenzen 4:17b; Openbaring 21:1-5).

3. De veranderde lichamen van christenen die uit de dood zijn opgestaan zal onvergankelijk, onsterfelijk, heerlijk en krachtig zijn.

Lees 1 Korintiërs 15:35-44,53-54; Filippenzen 3:21.

Aantekeningen. Met gebruikmaking van symboliek, leert de apostel Paulus dat als christengelovigen sterven zij als graankorrels in de aarde gezaaid worden, waaruit een nieuw en overvloediger leven ontspringt. Het natuurlijke lichaam van de christen is “vlees en bloed”, “vergankelijk, zonder eer en zwak”, maar het opgestane lichaam van de christen zal “onvergankelijk, heerlijk, krachtig en geestelijk zijn”!

Het opgestane lichaam van de christen zal als volgt zijn:

- *onvergankelijk*, dat wil zeggen, zal nooit oud, ziek of zwak worden en sterven.
- *heerlijk*, dat wil zeggen, delen in de goddelijke kenmerken als liefde, heiligheid, rechtvaardigheid, energie en wijsheid van God.
- *krachtig*, dat wil zeggen, kracht ontvangen om het veranderde leven voor eeuwig te kunnen leven!
- *geestelijk*, het zal volledig vernieuwd en beheerd worden door de Heilige Geest.
- *onsterfelijk*, het zal voor eeuwig blijven bestaan in een volmaakt leven en in eeuwigdurende heerlijkheid in de tegenwoordigheid van God!

Kortom, bij de wederkomst zullen de vernederde lichamen van christenen veranderd worden zodat zij gelijkvormig zullen zijn aan het verheerlijkte lichaam van de opgestane Jezus Christus die niet langer onderhevig is aan de fysische wetten van de tegenwoordige aarde (Johannes 20:6-9,19,26; Lukas 24:21; Handelingen 1:9; Openbaring 21:4).

F. VRAGEN DIE CHRISTENEN VEEL STELLEN

1. Moeten christenen hun gestorven familieleden eren en herdenken?

“Vereren” (adoreren, aanbidden, verafgoden): Nee! “Eren”: Ja! Zie handleiding 6, supplement 8.

2. Zullen christenen elkaar in de hemel herkennen?

Volgens Lukas 16:9, zullen *de vrienden* die christenen gemaakt hebben met hun rijkdom op de aarde hen in de eeuwige tenten (de hemel) ontvangen. Deze vrienden zullen hen in de hemel ontvangen!

Volgens Lukas 16:19-31 was er herkenning en communicatie in de hemel.

Matteüs 8:11 beschrijft de vreugde in de hemel in symbolische termen als een feestmaal. Daarom is de verwachting dat christenen elkaar weer zullen zien en met vreugde met elkaar om zullen gaan helemaal Bijbels zo lang dit ondergeschikt blijft aan de omgang met Christus.

3. Als christenen elkaar in de hemel zullen herkennen, zullen zij dan hun ongelovige familieleden en vrienden op de aarde niet missen?

Volgens Matteüs 12:46-50 zullen alle relaties die op de aarde niet “in Christus” waren, ook in de hemel en op de nieuwe aarde alle betekenis verloren. We kunnen dus verwachten dat wij ons in de hemel niets zullen herinneren over familie en vrienden die ongelovig gebleven waren.

G. DE CHRISTELIJKE BEGRAFENISDIENST

1. Het verdriet over een geliefde die gestorven is.

(1) Geef ruimte om verdriet te tonen.

Wanneer een geliefde sterft, is er meestal verdriet en tranen. De christelijke hoop op de opstanding uit de dood hoeft verdriet bij het verlies van een geliefde niet uit te sluiten. Jezus hilde toen zijn vriend, Lazarus, gestorven was. Christenen moeten ruimte geven om hun verdriet te tonen.

(2) Help anderen in hun rouwproces.

Christenen moeten medechristenen helpen in hun rouwproces. Zij hebben vier taken: Zij moeten hen helpen om:

- de werkelijkheid van de dood en hun verlies te accepteren.
- de pijn van het verlies te ervaren.
- zich aan te passen aan de nieuwe situatie om zonder de gestorven geliefde verder te leven.
- hun emotionele band met de gestorven geliefde los te maken zodat zij kunnen investeren in nieuwe relaties en doelen in het leven.

Het rouwproces kan jaren duren!

2. De wijze van een christelijke begrafenis.

(1) Begraven of cremeren.

De Bijbel schrijft niet voor wat christenen moeten doen met het gestorven lichaam. De kwestie van cremeren is controversieel onder christenen. Sommige christenen geloven dat omdat de Bijbel spreekt over de opstanding van *het lichaam*, *het lichaam* begraven moet worden en niet vernietigd moet worden door het te cremeren. Andere christenen geloven dat het lichaam na een ramp, of een begrafenis of crematie door ontbinding tot stof terugkeert (Genesis 3:19; Openbaring 20:13), en dat christenen vrij zijn te besluiten tussen een begrafenis of een crematie. Zij geloven dat God Die het oorspronkelijke lichaam uit het stof of elementen van de aarde geschapen heeft (Genesis 2:7), hetzelfde stof of elementen die het lichaam vóór zijn dood bezat, uit de dood kan doen opstaan (Hebreeën 11:3; 1 Tessalonicenzen 4:16). Toch blijven sommige christenen gekant tegen cremeren.

(2) De begrafenisdienst.

De Bijbel schrijft ook niet voor hoe een begrafenisdienst zou moeten zijn. De Bijbel leert duidelijk waarom de dood van de mens in Gods schepping is gekomen, waarheen de gestorven mensen gaan na hun sterven, en wat er zal gebeuren bij de opstanding uit de dood en het laatste oordeel bij de wederkomst van Christus. Daarom leert de Bijbel niet hoe christenen hun doden moeten begraven, maar wel waarover zij kunnen spreken tijdens de begrafenisdienst! Zij kunnen tot de aanwezigen spreken over belangrijke waarheden in de Bijbel.

3. Verkondiging bij een begrafenisdienst.

Er zijn vijf belangrijke onderwerpen waarover gesproken kan worden bij een begrafenisdienst:

(1) Christenen zouden het evangelie kunnen verkondigen.

Bij christelijke begrafenisdiensten kunnen de predikers het evangelie verkondigen, omdat er altijd niet-christenen aanwezig zijn.

(2) Christenen zouden kunnen spreken over het probleem van de zonde en de dood.

Lees Romeinen 6:23; Hebreeën 9:27; Romeinen 5:8-11; 2 Timoteüs 1:10; 1 Korintiërs 4:7-10.

God moet de zonde straffen met de dood. God heeft de dood van mensen in de schepping gebracht als een straf voor hun zonden. Omdat God heilig en rechtvaardig is, moet Hij de zonden met de dood straffen. Wie kan het probleem van de dood oplossen? De wetenschap kan het niet oplossen. Geen enkel godsdienst of magie kan het oplossen. De Bijbel zegt dat alleen God (Christus) het kan oplossen.

Jezus Christus heeft het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht door (de verkondiging van) het evangelie. In Zijn grote barmhartigheid heeft God Zichzelf in Jezus Christus gegeven om aan het kruis te sterven *in de plaats van* alle mensen die in Jezus Christus geloven. God heeft het probleem van de zonde en de dood opgelost door de dood en de opstanding van Zijn Zoon, Jezus Christus. Iedereen die in Jezus Christus gelooft is gerechtvaardigd en zal verlost worden van de toorn van God in het Laatste oordeel.

God gebruikt het lijden en de lichamelijke dood als een middel om christenen te heiligen. Christenen ondergaan niet langer het lijden en de lichamelijke dood als een straf voor de zonden, maar als een middel om hen te heiligen (hen voor eeuwig voor God af te zonderen) en als een poort naar de hemel.

(3) Christenen zouden kunnen spreken over Christus Die de straf van de dood in onze plaats droeg.

Lees Hebreëen 7:26-27; 10:1-4; Romeinen 3:21-26; Johannes 5:24.

Gedurende de hele geschiedenis hebben mensen zich schuldig gevoeld over hun zonden en zich geschaamd voor hun zonden. Daarom hebben zij dierenoffers aan God gebracht. Maar dieren zijn geen mensen, zijn niet volmaakt (zondeloos) en sterven ook niet vrijwillig. Daarom kunnen dierenofferanden nooit mensen van hun zonden verlossen. Mensen blijven zich ondanks hun offeranden schuldig voelen en blijven zich schamen.

Maar Jezus Christus was een mens, volmaakt zondeloos en stierf vrijwillig aan het kruis in de plaats van iedereen die in Hem gelooft! Jezus Christus heeft de straf van de lichamelijke dood ervaren in de plaats van iedereen die in Hem geloven. Jezus Christus is de enige volmaakte offerande voor zonden. De rechtvaardige toorn van God tegen de zonde werd op het lichaam van Jezus Christus geplaatst en zo van de gelovige weggenomen. Ieder mens die in Jezus Christus gelooft, zal niet veroordeeld (verdoemd) worden! Hij zal de lichamelijke dood niet langer als een straf voor de zonde ervaren, maar als het begin van zijn volmaakte leven met Jezus Christus in de hemel.

(4) Christenen zouden kunnen spreken over Christus Die de angst voor de dood in ons plaats ervoer.

Lees Matteüs 27:46; Handelingen 2:22-24; Hebreëen 2:9,14-15.

Jezus Christus heeft de angst voor de dood in de plaats van christenen gedragen. Hij heeft door de genade van God voor allen de dood geproefd. Hij heeft de angst en de verschrikking om door God verlaten te zijn in de plaats van christenen ervaren. Daarom wordt iedereen die in Jezus Christus geloofd bevrijd van de macht van de dood en van de verslavende angst voor de dood! Christenen die in de waarheid van de Bijbel geloven zullen niet langer deze angst, verschrikking en bitterheid ervaren die andere mensen wel aangrijpen, omdat Jezus Christus die in hun plaats heeft ervaren!

(5) Christenen zouden kunnen spreken over de eeuwige bestemming van de mens.

Lees 1 Tessalonicenzen 5:1-3; Matteüs 25:31-34,41,46; Lukas 4:19; 2 Korintiërs 6:2.

De eeuwige bestemming van mensen wordt bepaald door zijn relatie met Jezus Christus terwijl hij nog op de aarde leeft. Na zijn lichamelijke dood krijgt hij geen kans meer om verlost te worden!

Omdat de wederkomst van Christus heel plotseling en onverwachts zal zijn, de opstanding uit de doden heel snel zal zijn en het laatste oordeel onmiddellijk daarna zal plaatsvinden, zal er geen tijd meer zijn om zich te bekeren als deze gebeurtenissen plaatsvinden. Dan zal het te laat zijn! Je relatie tot Jezus Christus en hoe je op de aarde met Hem en voor Hem geleefd hebt *vóór* je lichamelijke dood is absoluut bepalend voor hoe je geoordeeld zal worden!

Bij *Zijn eerste komst* naar de aarde kwam Jezus Christus om heel veel mensen te redden! “De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren is” (Lukas 19:10). God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door hem behouden zou worden’ (Johannes 3:17). Het is nu nog “het jaar van het welbehagen van de HEERE” (Jesaja 61:1-2a)!

Maar bij *Zijn wederkomst* komt hij niet om mensen te bekeren, maar om mensen te oordelen (zie Matteüs 3:11-12)! Daarom moet de prediker het evangelie bij begrafenissen verkondigen en de familie en vrienden die nog ongelovige zijn uitdagen om Jezus Christus als Verlosser aan te nemen! 2 Korintiërs 6:2 zegt, “Zie, nu is het de tijd van het welbehagen, zie, nu is het de dag van het heil!” Nu, terwijl je nog leeft en voor de wederkomst van Christus is het de dag om van je zonden verlost te worden! Daarom, als je Jezus Christus nog niet hebt aangenomen, dan moet je nu bidden en Hem in je hart en leven binnenvragen (Johannes 1:12; Openbaring 3:20).

5	GEBED (8 minuten)	[REACTIES] GEBED IN ANTWOORD OP GODS WOORD
----------	--------------------------	---

Bid met elkaar als antwoord op wat God zegt. Laat iedereen in de kring om de beurt kort (in één of twee zinnen) bidden en naar God toe reageren op wat hij in deze bijeenkomst van Hem leerde.

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe om steeds discipelen te maken en de gemeente van Jezus Christus op te bouwen.
2. Verkondig, onderricht of bestudeer de studie over “De christelijke begrafenis” samen met een persoon of een kleine groep mensen.
3. Persoonlijke tijd met God. Houd stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **1 Timoteüs 1 - 4**. Maak gebruik van het uitgekozen Bijbelvers of de favoriete waarheid methode en maak korte aantekeningen.
4. Memorisatie. Mediteer en memoriseer het nieuwe Bijbelvers. **(9) Johannes 8:12**. Repeteer elke dag de laatste vijf Bijbelverzen die je uit je hoofd geleerd hebt.
5. Bijbelstudie. Bereid de volgende Bijbelstudie thuis voor. **Johannes 9**. Maak gebruik van de vijf stappen methode en maak korte aantekeningen.
6. Gebed. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
7. Houd je aantekeningen over bouwen van de gemeente van Christus goed bij. Doe dat ook met je aantekeningen over stille tijd, memorisatie en deze opdracht.